

Sygnatura akt **IC 1719/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu I Wydział Cywilny
w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Wodzyńska-Radomska

Protokolant: Barbara Janiszewska-Górka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2016 r. w P.

sprawy z powództwa Wspólnota Mieszkaniowa ul. (...) w Ł.

przeciwko A. P.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 38.505,90 zł (trzydzieści osiem tysięcy pięćset pięć i 90/100 złotych) z ustawowymi odsetkami :

- od kwoty 6.417,65 zł od dnia 13.07.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.417,65 zł od dnia 19.08.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.417,65 zł od dnia 14.09.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.417,65 zł od dnia 16.10.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.417,65 zł od dnia 20.11.2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.417,65 zł od dnia 16.12.2012 r. do dnia zapłaty,

przy czym od dnia 01.01.2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4343,00 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Agnieszka Wodzyńska-Radomska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 22 kwietnia 2015 roku powódka Wspólnota Mieszkaniowa ul. (...) w Ł. domagała się zasądzenia od pozwanego A. P. kwoty 38.505,90 zł wraz z odsetkami umownymi od kwot:

- 6.417,65 zł od dnia 13 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;
- 6.417,65 zł od dnia 19 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- 6.417,65 zł od dnia 14 września 2012 roku do dnia zapłaty;

- 6.417,65 zł od dnia 16 października 2012 roku do dnia zapłaty;
- 6.417,65 zł od dnia 20 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- 6.417,65 zł od dnia 16 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;

Nadto, powódka wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym opłaty sądowej w kwocie 1.926,00 zł kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 2.400,00 zł oraz zwrotu opłaty skarbowej w kwocie 17,00 zł uiszczonej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że pozwany jest właścicielem lokali niewyodrębnionych w nieruchomości położonej w Ł., przy ul. (...). Udział pozwanego w nieruchomości wspólnej wynosi (...) (37,40%). Pozwany jest zobowiązany do ponoszenia kosztów zarządu zgodnie z podejmowanymi przez wspólnotę uchwałami. Pozwany uregulował należności za pierwsze cztery miesiące 2010 roku, a następnie przestał wywiązywać się ze zobowiązań wobec wspólnoty, które od stycznia 2012 roku wynosiły 6.417,65 zł miesięcznie. Powódka wskazała, że dochodzi od pozwanego należności z tytułu zaliczki na koszty zarządu, zaliczki na zimną wodę, ścieki i wywóz śmieci za okres od lipca 2012 roku do grudnia 2012 roku włącznie wraz z ustawowymi odsetkami od nieterminowych wpłat. Powódka podała również, że należności za wcześniejsze okresy objęte są innymi postępowaniami sądowymi oraz wyjaśniła, że całkowity stan zadłużenia pozwanego wynosi 482.452,28 zł. Pozwany był wzywany do zapłaty zaległości, jednak nie uregulował ich.

W dniu 8 lipca 2015 roku referendarz sądowy tut. Sądu wydał nakaz zapłaty, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym podniósł zarzut potrącenia przedmiotowej wierzytelności z wierzytelnością pozwanego wobec powódki z tytułu poczynionych nakładów na nieruchomość wspólną w budynku przy ul. (...) oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości. Nadto, wniósł o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wyjaśnił, że w latach 2006-2010 powódka przeprowadziła liczne prace remontowe polegające m.in. na wymianie okien i montażu instalacji centralnego ogrzewania w całym budynku. Jednak nie dysponowała ona wystarczającymi środkami na pokrycie wszystkich kosztów, w związku z czym płatności za prace wykonane przez wspólnotę dokonał pozwany. Powódka miała się rozliczyć z pozwanym po otrzymaniu kredytu. Tymczasem po wyodrębnieniu przez pozwanego kolejnych lokali wspólnota zaczęła kwestionować zasadność poczynionych nakładów i nie rozliczyła się z pozwanym. W związku z tym pozwany wstrzymał się z płatności należnymi wspólnocie tytułem kosztów zarządu.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podała, że złożone przez pozwanego oświadczenie o potrąceniu jest całkowicie nieskuteczne, gdyż powodowa wspólnota nie była i nie jest dłużnikiem pozwanego z tytułu dokonanych nakładów. Powódka wyjaśniła, że nie posiada wspólnej instalacji centralnego ogrzewania, w związku z czym nikt nie mógł takiej instalacji wykonać. Ponadto, wskazała że pozwany nie przedstawił żadnego dowodu zapłaty za przedstawione do potrącenia faktury, ani nie przedstawił oryginału tych faktur, a powódka kwestionuje ich prawdziwość. Powódka podniosła również, że nawet gdyby wierzytelność pozwanego rzeczywiście istniała, to w dniu złożenia oświadczenia w 2014 roku byłaby przedawniona, a w chwili gdy nie była przedawniona roszczenie pozwanego objęte niniejszym postępowaniem jeszcze nie istniało i nie mogło wygasnąć wskutek potrącenia. Dalej powódka wskazała, że pozwany przedstawił należność z faktur do potrącenia z należnościami objętymi postępowaniami w sprawach XII C 1758/11 i XII C 2043/12, jednak sądy nie uwzględniły tego zarzutu. Powódka wyraźnie podkreśliła, że nakłady nie były czynione na część wspólną budynku, ale na poszczególne lokale będące własnością pozwanego. Wspólnota Mieszkaniowa ul. (...) w Ł. nie podejmowała żadnych uchwał w sprawie finansowania wymiany okien i centralnego ogrzewania. Wspólnota uznała tylko jedną fakturę nr (...) z dnia 1 lipca 2007 roku, wystawioną na kwotę 46.990,09 zł przez (...) sp. z o. o. na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej, która dotyczyła częściowo okien w częściach wspólnych nieruchomości, które faktycznie zostały wymienione. Powódka wyjaśniła również, że właściciele lokali wyodrębnionych i najemcy lokali A. P. sami zakładali sobie indywidualne ogrzewanie każdego lokalu i sami za nie płacili.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany A. P. był właścicielem kamienicy znajdującej się w Ł., przy ul. (...). Od 2006 roku zaczął stopniowo wyodrębniać i sprzedawać poszczególne lokale. W następstwie czego ukonstytuowała się Wspólnota Mieszkaniowa, którą do października 2010 roku zarządzał pozwany. Obecnie pozwany posiada 19 lokali, a jego łączny udział w nieruchomości wspólnej wynosi (...) (37,40%).

Okoliczności bezsporne, a nadto wydruk z księgi wieczystej KW nr (...) – k. 9-15;

Sprzedawane przez pozwanego lokale nadawały się do generalnego remontu. W szczególności wymagały wymiany stolarki okiennej, wymiany instalacji elektrycznej i kanalizacyjnej, a także nie posiadały centralnego ogrzewania. A. P. sprzedając lokale zobowiązywał się w umowie sprzedaży do przeprowadzenia części remontów, m.in. wymiany stolarki okiennej, naprawy dachu, remontu klatki schodowej oraz częściowej wymiany instalacji kanalizacyjnej w pionach.

Dowody: akt notarialny zawierający umowę sprzedaży odrębnej własności lokalu z dnia 1 lipca 2006 roku, Rep. A nr 4000/2006 – k. 88-89v;

W nieruchomości przy ul. (...) w Ł. nie ma wspólnej instalacji centralnego ogrzewania. Każdy z lokali jest ogrzewany indywidualnie, a poszczególni właściciele lub najemcy wykonują stosowne instalacje we własnym zakresie.

Pozwany przeprowadził wymianę okien w części nieruchomości wspólnej – na klatce schodowej, za kwotę około 46.000 zł. Kwota ta została pozwanemu zwrócona przez Wspólnotę Mieszkaniową.

Dowody: faktura VAT nr (...) – k. 79; dokument zawierający wydatki Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w Ł. – styczeń – grudzień 2007 r. - k. 80; zeznania świadka J. S. – k. 154-155;

W okresie, w którym pozwany zarządzał przedmiotową nieruchomością nie rozliczał związanych z nią kosztów. Po wyborze nowego zarządu administrowanie nieruchomością zlecono J. S., która dokonała rozliczenia za lata 2007-2009 na podstawie wyciągów bankowych i faktur. Faktury, które były wystawione na firmę pozwanego nie zostały zakwalifikowane jako koszty wspólnoty i nie podlegały rozliczeniom z pozwanym.

Dowody: zeznania świadka J. S. – k. 154-155;

Pozwany jako współwłaściciel nieruchomości zobowiązany jest do uiszczania opłat na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej, na które składają się zaliczki na koszty zarządu (eksploatacja i fundusz remontowy), zaliczki na zimną wodę, ścieki i wywóz śmieci (utrzymanie części wspólnej oraz lokali pozwanego) i wynoszą 6.417,65 zł miesięcznie. Pozwany nie reguluje tych opłat w związku z czym powstała po jego stronie zaległość za okres od lipca 2012 roku do grudnia 2012 roku w łącznej wysokości 38.505,90 zł.

Zaliczka na pokrycie kosztów zarządu w 2012 roku wynosiła 1,40 zł za 1 m², a na pokrycie kosztów remontów nieruchomości 2,20 zł za 1 m².

Dowody: uchwała nr 3/2012 Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości położonej w Ł., przy ul. (...) – k. 16-16v; lista głosowań do Uchwały nr 3/2012 – k. 17; lista należności pozwanego – k. 18-20; rachunek nr (...) – k. 22-27;

Pismem wysłanym w dniu 3 lipca 2013 roku pozwany został wezwany do zapłaty kwoty 76.103,54 zł tytułem należności związanych z utrzymaniem nieruchomości (koszty eksploatacji, remontów, mediów) za okres od lipca 2012 do maja 2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami naliczonymi od zaległości za ten okres, które na dzień 3 lipca 2013 roku wynoszą 5.019,79 zł, w nieprzekraczalnym terminie do dnia 20 lipca 2013 roku.

Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 30;

Pozwany nie uiszczył do tej pory kwoty dochodzonej pozwem.

Okoliczność bezsporna;

Przeciwko pozwanemu toczyło się kilka postępowań sądowych o zapłatę należności z tytułu kosztów zarządu nieruchomością, położoną w Ł., przy ul. (...). W postępowaniach tych był również podnoszony przez pozwanego zarzut potrącenia wierzytelności przysługujących pozwanemu wobec Wspólnoty z tytułu nakładów poczynionych przez niego na nieruchomość wspólną z wierzytelnościami Wspólnoty Mieszkaniowej wobec pozwanego z tytułu zapłaty należności związanych z utrzymaniem nieruchomości.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2012 roku, sygn. akt XII C 1758/2011 zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 207.673,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty. Postępowanie zakończone wyżej wymienionym wyrokiem dotyczyło należności za okres od stycznia 2007 roku do maja 2011 roku.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 czerwca 2013 roku, sygn. akt XII C 2043/2012 zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 75.627,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami od należności za poszczególne miesiące do dnia zapłaty. Postępowanie zakończone wyżej wymienionym wyrokiem dotyczyło należności za okres od czerwca 2011 roku do czerwca 2012 roku.

Dowody: wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2012 roku, sygn. akt XII C 1758/2011 wraz z uzasadnieniem – k. 90-97; wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 czerwca 2012 roku, sygn. akt XII C 1758/2011 – k. 115; sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie XVIII Nc 11/16 – k. 128-131;

Stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie: dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy oraz zeznań świadka J. S..

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty prywatne i urzędowe, gdyż ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł ku temu podstaw z urzędu. Ich moc dowodowa nie nasuwała wątpliwości.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd wziął pod uwagę także przepisy art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. i w graniach ich dyspozycji uwzględnił te okoliczności zgłoszone w toku procesu przez strony, które pozostawały bezsporne między nimi, w szczególności wynikające z kserokopii przedłożonych dokumentów. Taka niezaprzeczoną okolicznością w sprawie była wysokość zaległości pozwanego opisana w pozwie. Pozwany bowiem nie podniósł żadnych innych zarzutów co do tej kwoty, poza zarzutem potrącenia.

Zeznania świadka J. S. w całości zasługiwały na przymiot wiarygodności, gdyż były spójne, logiczne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

Jednocześnie Sąd nie przeprowadził dowodu z dokumentów załączonych przez pozwanego do pisma z dnia 23 maja 2013 roku, gdyż wnioski dowodowe tym zakresie zostały złożone po zamknięciu rozprawy. Sąd zaś nie znalazł żadnych podstaw do tego, aby rozprawę otworzyć na nowo. Zgodnie z art. 316 § 2 k.p.c. rozprawa powinna być otwarta na nowo, jeżeli istotne okoliczności ujawniły się dopiero po jej zamknięciu. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, gdyż wszystkie okoliczności wskazane w piśmie z dnia 23 maja 2016 roku, a także dowody na ich poparcie, mogły być powołane wcześniej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uznać za zasadne.

Powódka Wspólnota Mieszkaniowa ul. (...) w Ł. domagała się od pozwanego A. P. zapłaty na swoją rzecz kwoty 38.505,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi, tytułem kosztów związanych z utrzymaniem nieruchomości w okresie od lipca 2012 roku do grudnia 2012 roku.

Kwestie ponoszenia kosztów utrzymania wyodrębnionego lokalu reguluje przede wszystkim ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j. Dz.U. 2015.1892), zwanej dalej „ustawą”. Zgodnie z art. 13 wspomnianej ustawy, właściciel ponosi wydatki związane z utrzymaniem jego lokalu, jest obowiązany utrzymywać swój lokal w należytym stanie, przestrzegać porządku domowego, uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, korzystać z niej w sposób nie utrudniający korzystania przez innych współwłaścicieli oraz współdziałać z nimi w ochronie wspólnego dobra. Z kolei art. 14 stanowi, że na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się w szczególności:

- 1) wydatki na remonty i bieżącą konserwację,
- 2) opłaty za dostawę energii elektrycznej i ciepłej, gazu i wody, w części dotyczącej nieruchomości wspólnej, oraz opłaty za antenę zbiorczą i windę,
- 3) ubezpieczenia, podatki i inne opłaty publicznoprawne, chyba że są pokrywane bezpośrednio przez właścicieli poszczególnych lokali,
- 4) wydatki na utrzymanie porządku i czystości,
- 5) wynagrodzenie członków zarządu lub zarządcy.

Zgodnie natomiast z art. 15 ustawy, na pokrycie kosztów zarządu właściciele lokali uiszczają zaliczki w formie bieżących opłat, płatne z góry do dnia 10. każdego miesiąca.

Pozwany nie uiszczał na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej w spornym okresie stosownych opłat, w związku z czym po jego stronie powstało zadłużenie w łącznej wysokości 38.505,90 zł plus odsetki ustawowe od kwot za poszczególne miesiące.

A. P. nie kwestionował, ani obowiązku uiszczania na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej opłat związanych z utrzymaniem przedmiotowej nieruchomości, ani ich wysokości. W istocie jego stanowisko sprowadzało się do podniesionego zarzutu potrącenia wierzytelności, jakie – jego zdaniem – przysługiwały mu względem Wspólnoty z należnościami dochodzonymi przez powódkę. Pozwany twierdził, że posiada wobec powódki roszczenie o zwrot nakładów jakie poczynił na nieruchomość wspólną w postaci wymiany okien oraz remontu instalacji centralnego ogrzewania w kwocie 71.690 zł + odsetki ustawowe w kwocie 66.133,53 zł, co daje łącznie kwotę 137.823,53 zł. Na potwierdzenie przysługującej mu względem Wspólnoty wierzytelności pozwany przedłożył fakturę VAT nr (...) wystawioną na powodową Wspólnotę Mieszkaniową. W okolicznościach niniejszej sprawy zarzut pozwanego jest całkowicie bezzasadny.

Instytucja potrącenia uregulowana jest w art. 498 § 1 k.c., zgodnie z którym gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się do wysokości wierzytelności niższej (§ 2). Potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe (art. 499 k.c.).

Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy nieruchomość wspólną stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali. Za zobowiązania dotyczące nieruchomości wspólnej odpowiada wspólnota mieszkaniowa bez ograniczeń, a każdy właściciel lokalu – w części odpowiadającej jego udziałowi w

nieruchomości (art. 17 ustawy). Zobowiązania dotyczące nieruchomości wspólnej to zobowiązania wynikające z normalnego jej funkcjonowania, mieszczące się w granicach zwykłego zarządu (zapłata za dostawę prądu, gazu, wody, odbiór ścieków, wywóz nieczystości, wynagrodzenia zarządu lub zarządcy), jak też czynności zakres ten przekraczające, w szczególności wymienione w art. 22 ust. 3 ustawy z 1994 r. o własności lokali. Chodzi zatem tylko i wyłącznie o takie zobowiązania, które są związane z zarządzaniem nieruchomością wspólną. Tymczasem nakłady poczynione przez pozwanego, polegające na wymianie stolarki okiennej w poszczególnych lokalach oraz montażu instalacji centralnego ogrzewania nie dotyczyły nieruchomości wspólnej.

Wprawdzie pozwany w 2007 roku pokrył koszty wymiany okien na klatce schodowej, ale Wspólnota zwróciła mu za to kwotę 46.000 zł, zgodnie z przedłożoną fakturą nr (...) z dnia 1 lipca 2007 roku. A. P. nie wykazał zaś w żaden sposób, że poniósł jakiegokolwiek inne koszty związane z wymianą stolarki okiennej w nieruchomości wspólnej, które mogłyby ewentualnie obciążać powódkę.

Jeśli zaś chodzi o montaż instalacji centralnego ogrzewania, to pomimo tego, że faktura VAT nr (...) została wystawiona na Wspólnotę Mieszkaniową prace w tym zakresie nie mogły dotyczyć nieruchomości wspólnej, albowiem jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w przedmiotowym budynku nie ma wspólnej instalacji centralnego ogrzewania, tylko każdy lokal jest ogrzewany indywidualnie. Tym samym Wspólnota Mieszkaniowa nie mogła wykonywać żadnych prac związanych z instalacją centralnego ogrzewania na terenie nieruchomości wspólnej.

Skoro zatem przedmiotowe nakłady nie dotyczyły części wspólnych nieruchomości, to koszty związane z ich poniesieniem nie mogły obciążać Wspólnoty, tym samym pozwanemu nie przysługuje wobec powódki żadna wierzytelność z tego tytułu. W tym stanie sprawy nie jest więc możliwe potrącenie. Wskazać przy tym należy, że A. P. zbywając poszczególne lokale w umowach sprzedaży zobowiązywał się do przeprowadzenia remontów, obejmując m.in. wymianę stolarki okiennej oraz montaż centralnego ogrzewania, zatem wykonując tego rodzaju prace remontowe, realizował w istocie ciążące na nim zobowiązania wynikające z umów sprzedaży lokali.

W kontekście powyższych rozważań nie mają istotnego znaczenia podnoszone przez pozwanego kwestie dotyczące ewentualnej nieważności uchwały Wspólnoty z dnia 5 listopada 2010 roku w sprawie przyjęcia rozliczenia Wspólnoty Mieszkaniowej za lata 2007-2009. Pozwany nie kwestionował uchwały w drodze powództwa przed Sądem więc uchwała jako taka wiąże pozwanego jako właściciela lokalu. Nadto pozwany nie podał, jakie to konkretnie zasady współzycia społecznego zostały tą uchwałą naruszone. Można też marginalnie zauważyć, iż gdyby tą naruszoną zasadą było nierozliczenie się z nakładów czynionych przez pozwanego na nieruchomość, to pozwany co najmniej powinien te wszystkie nakłady w sprawie wykazać, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Reasumując, pozwany nie wykazał, że przysługuje mu wobec powódki jakakolwiek wierzytelność nadająca się do potrącenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił roszczenie powódki w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 38.505,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot należnych za kolejne miesiące – pkt 1 wyroku.

Na podstawie art. 481 § 1 k.c. pozwany został zobowiązany do zapłaty powyższej kwoty wraz z ustawowymi, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku są to odsetki ustawowe za opóźnienie, zgodnie z brzmieniem art. 481 § 1 k.c. obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 roku. Roszczenie o zapłatę za kolejne miesiące jest wymagalne z dniem 10 każdego kolejnego miesiąca, co wynika wprost z art. 15 ustawy o własności lokali, tym samym roszczenie odsetkowe powódki zostało uwzględnione w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Koszty postępowania obciążają stronę przegrywającą proces, która zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej koszty niezbędne dla celowego dochodzenia jej praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie powództwo zostało uwzględnione w całości, w związku z czym pozwany winien zwrócić powódce poniesione przez nią koszty postępowania wynoszące 4.343 zł. W skład tej kwoty wchodzi opłata od pozwu (1.926 zł), opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa (17zł) oraz wynagrodzenie

pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U.2013.461).

SSR Agnieszka Wodzyńska – Radomska